

[J. S. Foget.]

De Herrer henvender sig altsaa til Fagforeningen uden at beklage sig til Ejeren eller til Forvalteren, og det er ogsaa det, den højtærede Statsminister netop har henvist til. Det ser lidt mærkeligt ud, at man fremsender en Skrivelse og klager over Arbejdsforholdene uden i Forvejen at have fremsat den mindste Anke over Forholdene hverken til Ejeren eller til Forvalteren.

Han skriver videre:

„Proprietær Winthers Søn, der var Forvalter paa Gaarden, havde en Middag i Folkestuen tituleret Arbejderne i et meget brutalt Sprog.“

Jeg har bedt Forvalteren give mig en Forklaring, og den gaar ud paa følgende: En Middag hørte han en forfærdelig Banken med Skeer i Bordet fra Karlenes Spisestue, en vedholdende og heftig Banken. Han gik derned for at se, hvad der var i Vejen, og saa Døren staa aaben mellem Spisestuen og Køkkenet; Pigerne befandt sig i Køkkenet for at hente ny Forsyning af Mad, som de aabenbart ikke bragte hurtigt nok for de Herrer utilfredse. Da Døren stod aaben til Køkkenet og de altsaa ikke behøvede at benytte Fængselstelegrafen for at komme i Forbindelse med dem, udtalte Forvalteren, at han havde troet, de var nogenlunde kultiverede Mennesker, men det forstod han nu ikke var Tilfældet. Det var altsaa denne „raa Udtalelse“ over for de sensible Herrer.

Hr. Otto Jensen skriver videre:

„Og den samme Forvalter havde kløet en ung Arbejder paa en saa haardhændet Maade, at det resulterede i, at den unge Mand forlod Gaarden.“

Ja, jeg tror ikke, der behøves nogen særlig haardhændet Maade for at faa en Mand til at forlade sin Plads, men efter den Forklaring, jeg har faaet om dette Forhold, er ogsaa denne Karl et Bevis for, at Pladsen er mere end almindelig god. Man havde nemlig gentagne Gange anmodet Karlen om at forlade Pladsen mod at faa gjort op indtil Dato, men han nægtede det hver Gang. Naar det nu var saa forfærdeligt at være der, hvorfor rejser Manden saa ikke, naar han faar Tilbud om at faa sine Penge udbetalt til Dato og anmodes om at forlade Pladsen Gang paa Gang? Men det nægtede han altsaa. Han karakteriseres som doven og umedgørlig. Proprietær Winther fortæller saaledes, at han en Dag, man kørte Roer ind, kørte sin Vogn ind i Gaarden, forlod Heste og Vogn og gik ind paa sit Værelse midt i Arbejdstiden, hvor han opholdt sig i længere Tid,

saa længe, at Winther selv maatte ud for at spørge ham, hvad der var i Vejen. Der var naturligvis ingenting i Vejen, kun dette, at han fandt et Hvil behageligt midt i Arbejdstiden, og uden Hensyn til det øvrige Arbejdshold tog han dette Hvil.

En anden Dag, da han kørte Roer, bad Forvalteren ham rykke Vognen baglæns. I Stedet for at adlyde grinede han Forvalteren op i Ansigtet, og saa løb Hidsigheden af med Forvalteren, og han gav ham en Lussing med det Resultat, at Karlen straks tog til Læge og forlod sin Plads. Denne Sag blev forliget ved Retten, mod at Karlen fik nogle Dages ekstra Løn, og han frafaldt dermed al videre Tiltale. Det synes jo ærlig talt noget søgt, at man nu vil benytte denne Sag som Grundlag for Strejke, en Sag, der er ordnet gennem Forlig allerede i Maj Maaned.

Hr. Otto Jensen skriver herefter:

„Der var god Grund til at søge at faa en Forhandling med Hr. Winther og paa denne Maade søge at faa de alt andet end hyggelige Forhold rettet og det hele ind under menneskelige Former.“

Det viste sig altsaa, at Forholdene var saa menneskelige, at der var nok, der vilde ind under dem, trods Strejkevagter og trods Mangelen paa Arbejdskraft paa adskillige andre Gaarde. Nej, alt, hvad der her fremføres, er kun Forsøg paa at dække over et raat Overfald paa en gammel Mand, der netop altid har staaet i godt Forhold til sine Folk.

Jeg hørte i Gaar et Rygte om, at han skulde have betalt ikke mindre end 45 000 Kr. i Bøde for at have tærsket sine Folk. Saa vidt er man altsaa kommet ud i fuldkommen Taabelighed ved Forsøget paa at dække over de rette skyldige i denne Sag. Saa vidt er man gaaet i sin Fanatisme fra Fagforeningernes Side, at den stedlige Fagforeningsformand, Hr. Kaj Christensen, over for „Arbejderbladet“ har udtalt, at han meget beklagede, at man maatte lade Kreaturpasserne blive i Arbejdet. — Man vilde altsaa end ikke vige tilbage for at lade en Besætning paa 75 Malkekøer og dertil hørende Ungkreaturer sulte for at gennemtvinge sin herskesyge Vilje. Det er altsaa et saadant Samfundssind, som Landets Statsminister støtter.

Maa jeg vende tilbage til det, der saa aabenbart er hele denne Sags alvorlige Baggrund: Regeringens og Fagforeningernes Forsøg paa at tilkæmpe sig en Voldsmagt over alle andre Samfundsborgere i vort Land.

Ved Arbejderbevægelsens kooperative